

Sygn. akt III A Ua 1577/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Ciuraszkiewicz (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Pauter SSA Danuta Rychlik-Dobrowolska
Protokolant:	Monika Horabik

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2013 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku J. J.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu we W.

o waloryzację emerytury

na skutek apelacji J. J.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 11 października 2012 r. sygn. akt IX U 569/12

I. oddała apelację,

II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 120,- zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 października 2012 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił odwołanie J. J. od decyzji dyrektora Biura Emerytalnego we W. z 6 marca 2012 r. waloryzującej przysługujące wnioskodawcy świadczenie emerytalne. Sąd nie obciążył wnioskodawcy kosztami postępowania.

Sąd ustalił, że J. J. pobiera od 1 grudnia 2010 r. emeryturę wojskową. Decyzją z 6 marca 2012 r. dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego we W. zwaloryzował powyższe świadczenie emerytalne o kwotę 71,- zł, ustalając nową wysokość emerytury wojskowej od 1 marca 2012 r. w kwocie 4.778,47 zł.

Sąd Okręgowy uznał odwołanie za nieuzasadnione. Organ emerytalny, ustalając wysokość świadczenia emerytalnego, poprzez zwaloryzowanie dotychczasowej jego wysokości o kwotę 71,- zł, wydał decyzję zgodną z art. 4 ustawy z dnia 13 stycznia 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2012, poz. 118). Zaskarżona decyzja jest zatem prawidłowa.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd wydał w oparciu o art. 98 i 99 kpc.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył wnioskodawca, zarzucając nieważność postępowania (art. 379 pkt 1 kpc) wobec niedopuszczalności drogi sądowej. Według skarżącego decyzja WBE jest decyzją nieistniejącą, ponieważ nie jest podpisana, brak jest dowodu doręczenia decyzji w oryginale i brak uzasadnienia. Wobec powyższego Sąd zobowiązany był dostrzec te wady decyzji, które dyskwalifikują jej cechy jako aktu prawnego i usunąć decyzję z obrotu prawnego. Skarżący wniósł o zmianę wyroku lub jego uchylenie i przekazanie sprawy Wojskowemu Biuru Emerytalnemu we W. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację wojskowy organ emerytalny wniósł o jej oddalenie i o zasądzenie na swą rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest nieuzasadniona.

Trafnie wskazał Sąd Okręgowy, że dokonana zaskarżoną decyzją dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego we W. waloryzacja przysługującego wnioskodawcy świadczenia emerytalnego była zgodna z przepisami ustawy z dnia 13 stycznia 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2012, poz.118).

W myśl art. 4 ust. 1 powołanej ustawy w 2012 r. waloryzacja od dnia 1 marca polega na dodaniu do kwoty świadczenia, w wysokości przysługującej w dniu 29 lutego 2012 r., kwoty waloryzacji w wysokości 71,- zł. Ust. 2 art. 4 stanowi, że waloryzacja podstawy wymiaru świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych polega na pomnożeniu podstawy wymiaru świadczenia przez wskaźnik stanowiący iloraz zwaloryzowanej kwoty świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i kwoty tego świadczenia ustalonej na dzień poprzedzający termin waloryzacji.

Według art. 5 ust. 1 pkt 7 tej ustawy, waloryzacji, o której mowa w art. 4, podlegają świadczenia pieniężne, o których mowa w art. 2 pkt 1 lit. a-c ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. nr 8, poz. 66, z późn. zm.).

Zaskarżona decyzja organu rentowego jest zatem prawidłowa.

Odnośnie braku podpisu osoby upoważnionej do wydania decyzji wskazać należy, że art. 11 ust. 1 w/w ustawy z 13 stycznia 2012 r. dopuszczał w 2012 r. możliwość wydawania decyzji dotyczących waloryzacji emerytur i rent sporządzanych z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego i doręczanych w formie dokumentu pisemnego. Decyzje takie mogły zamiast podpisu zawierać nadruk imienia i nazwiska wraz ze stanowiskiem służbowym osoby upoważnionej do ich wydania. Zaskarżona decyzja została wydana właśnie w takiej formie, która jest prawidłowa zgodnie ze wskazanym przepisem, bo zawiera nadruk z imieniem i nazwiskiem dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego we W. – L. K.. Wnioskodawca niewątpliwie otrzymał decyzję i zapoznał się z jej treścią, bowiem w ustawowym terminie wniósł odwołanie.

W tym miejscu warto wskazać, że wyrokiem z dnia 19 grudnia 2012 r., w sprawie K 9/12, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że:

1. art. 4 ust. 1-8 w odniesieniu do świadczeń wymienionych w art. 5 ust. 1 pkt 1, 2, 4-15 oraz w art. 6 w związku z art. 7 i art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 13 stycznia 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 118) są zgodne z art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zasadami ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz ochrony praw

nabytych wynikającymi z art. 2 Konstytucji, zasadą sprawiedliwości społecznej wyrażoną w art. 2 Konstytucji oraz z art. 32 ust. 1 Konstytucji,

2. art. 4 ust. 1-8 w odniesieniu do świadczeń wymienionych w art. 5 ust. 1 pkt 3 oraz w art. 6 w związku z art. 7 i art. 8 ust. 2 ustawy powołanej w punkcie 1 nie są niezgodne z art. 67 ust. 1 Konstytucji oraz są zgodne z zasadami ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz ochrony praw nabytych wynikającymi z art. 2 Konstytucji, zasadą sprawiedliwości społecznej wyrażoną w art. 2 Konstytucji oraz z art. 32 ust. 1 Konstytucji,

3. art. 5 ust. 1 ustawy powołanej w punkcie 1 jest zgodny z zasadą określoności prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji,

4. art. 5 ust. 1 pkt 4-6 i 12 ustawy powołanej w punkcie 1 w zakresie, w jakim różnicuje wysokość świadczeń w zależności od daty ich przyznania, jest zgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji, zasadą sprawiedliwości społecznej wyrażoną w art. 2 Konstytucji oraz z art. 32 ust. 1 Konstytucji,

5. art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2010 r., nr 101) oraz art. 5 ust. 1 pkt 9 i 10 ustawy powołanej w punkcie 1 są zgodne z art. 19 Konstytucji a w zakresie, w jakim nie dotyczą weteranów walk o niepodległość, nie są niezgodne z art. 19 Konstytucji (opublikowano w Dz.U.2012/1555).

Odnosząc się zaś do pozostałych zarzutów wnioskodawcy sprowadzających się do wskazania wielu naruszeń przepisów kodeksu postępowania administracyjnego przy wydawaniu zaskarżonej decyzji, stwierdzić należy, że Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko zawarte w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2012 r., I UK 267/11 (LEX nr 1215777), zgodnie z którym sąd odwoławczy (podobnie zresztą, jak sąd pierwszej instancji) przy rozpoznawaniu sprawy z odwołania wniesionego od decyzji organu rentowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych w ogóle nie stosuje przepisów procedury administracyjnej, ale przepisy k.p.c. Nadto, wady decyzji organu rentowego spowodowane naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego pozostają poza przedmiotem postępowania w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych. W szczególności wśród przewidzianych w art. 477⁹ § 3, art. 477¹⁰ § 2 i art. 477¹⁴ k.p.c. sposobów rozpoznania odwołania przez sąd nie przewidziano stwierdzania nieważności decyzji organu rentowego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2009 r., I UK 189/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 187; z dnia 27 kwietnia 2010 r., II UK 336/09, LEX nr 604222 oraz z dnia 1 września 2010 r., III UK 15/10, LEX nr 667499).

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawcy na podstawie art. 385 kpc.

Orzeczenie o kosztach postępowania w postępowaniu apelacyjnym znajduje uzasadnienie w treści art. 98 kpc w zw. z § 6 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności prawne radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 z późn. zm.), o czym orzeczono, jak w pkt. II sentencji wyroku.